

ה' אדר ב' ה'תשע"ד 7.3.14

מגזין מס' 270

שבת פרשת ויקרא

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

הכתבס הלאוני

השילוב ההכרחי – ידע, חיות ומעשה בפועל

לימוד הנגלה ('גופי-תורה' - פשט התורה, והלכותיה), לימוד החסידות ('נשמת-התורה' - פנימיותה, סודותיה ורזיה) ועבודה בפועל, **כולם כאחד מוכרחים המה**. ולא זו בלבד דאינו שייך לומר שהאחד ידחה או יודחה מפני חבירו, אלא אדרבה הם מסייעים זה לזה. והראיה לזה: **א.** וכמאמר "ולא עם הארץ חסיד" - שצריך להיות **לימוד הנגלה** (שהרי לא ניתן לשרת את הרצון העליון ללא לימוד וידיעת פרטי רצונו וחכמתו יתברך שבתורה ובמצוות). **ב.** "איזהו חסיד המתחסד עם קונו" - שצריך להיות **לימוד החסידות** (שמכניס חיות בעסק התורה. שפנימיותה ועצמותה של **תורת חיים** מגלה ומקשרת פנימיות ועצמות **האדם הלומד** עם פנימיות ועצמות **הבורא יתברך**), **ג.** והרי תכלית הלימוד הלא הוא **העבודה בפועל**.

(מעובד על פי ה'יום-יום' ה' אדר ב')

לוח שישורים

לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש... (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש.

יום	עיר	כתובת	שעה	הערות	איש קשר
חמישי ד' אדר ב' 6/3/14	ירושלים	'שמיא' נחלאות, רח' עזרא רפאל 25 (ליד אגריפס)	20:30	שיעור שבועי	ברלה קרומבי 054-9-457-145
ראשון ז' אדר ב' 9/3/14	קרית אונו	בית הכנסת חב"ד רח' יהואש 10	20:00	שיעור שבועי	חיליק 054-6-924-770
שלישי ט' אדר ב' 11/3/14	תל אביב	'ממעל ממש' רח' המלך ג'ורג' 15	20:30	שיעור שבועי	חנוך וינר 054-770-88-57
רביעי י' אדר ב' 12/3/14	פתח תקוה	רח' פינחס חגין 7 כפר גנים (מאחורי קניון גנים)	21:30	אחת לשבועיים	סיגל 050-6-255-376 רצוי sms
שני ט"ו אדר ב' 17/3/14	באר שבע	בית הכנסת על שם קדושי אשוויץ רח' אברהם אבינו 2	20:30	אחת לשבועיים	אריאל רחנטל 054-472-49-06
רביעי י"ז אדר ב' 19/3/14	זכרון יעקב	אולם תכלית (מתנ"ס זכרון) דרך אהרן 4	20:30	אחת לשבועיים	שלומי 054-2-163-648
אירועים מיוחדים בחודשים אדר א' ואדר ב'					
מוצ"ש ו' אדר ב' 8/3/14	קרית מוצקין	בית הכנסת "אני מאמין" רח' גן העצמאות 2 כניסה דרך רח' ז'בוטינסקי	20:30	חד פעמי	שניאור 052-8-070-801
שני ח' אדר ב' 10/3/14	באר שבע	בית הכנסת "זוהר הרקיע" רח' רנה קסן 64 (לנשים בלבד)	20:30	חד פעמי	זהבית 052-3-696-163
מוצ"ש י"ג אדר ב' 15/3/14	באר יעקב	מסיבת פורים צנועה רח' צופית 21 אצל מש' הבר	21:00	חד פעמי	שמואל 050-5-515-402

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

תענית אסתר

תענית אסתר (מקדימים את הצום ליום חמישי י"א אדר ב', כיון שי"ג באדר חל השנה בשבת) היא לזכר תעניתם של היהודים בימי מרדכי ואסתר בערב פורים (כשנה לאחר שלושת ימי התענית הנזכרים במגילת אסתר). בעת צרה וצוקה, קודם שנקהלים בני ישראל לעמוד על נפשם לעשות מלחמה באויביהם, ראשית לכל קובעים הם יום תענית ותפילה להתחנן לה' שיפיל אויביהם לפנייהם במלחמה.

תענית אסתר במקורות

תענית אסתר בי"ג באדר ערב חג הפורים [השנה, י"ג באדר חל בשבת וכיון שאין מתענים בשבת מלבד ביום הכיפורים שחל בשבת, על כן מקדימים את הצום ליום חמישי י"א באדר] נקבעה לכאורה לזכר דברי אסתר למרדכי (במגילת אסתר): "לך כנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן, ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום, גם אני ונערותי אצום כן". אלא ששלושת ימי התענית הללו אירעו בחודש ניסן, קודם שעמדה אסתר לבקש מאחשורוש לבטל את גזירת המן. והיה זה כשנה לפני נס הפורים.

על הפסוק במגילה "ויעבר מרדכי, ויעש ככל אשר ציותה עליו אסתר", מציינים חז"ל במסכת מגילה: "ויעבור מרדכי - שהעביר יום ראשון של פסח בתענית". וב'פרקי דרבי אליעזר' נאמר כי שלושת ימי התענית החלו בי"ג בניסן, והיום השלישי לתענית היה יום ראשון של חג הפסח.

אם כן, מדוע נקבעה תענית אסתר בימינו לערב פורים? התשובה לכך היא שהתענית שאנו מתענים כיום אינה לזכר שלושת ימי הצום האמורים, אלא לזכר תענית אחרת שהתענו היהודים באותם ימים בי"ג

באדר. שכן על פי מנהג ישראל, כל אימת שנקהלו היהודים לעשות מלחמה באויביהם, היו מתענים ביום התקהלם ומבקשים מה' שיפיל אויביהם לפנייהם במלחמה. כך מצינו אף במשה רבנו, כשבא לעשות מלחמה בעמלק, היה מתענה.

מטרת התענית, להראות שלא בכח יגבר אנוש ולא בגבורת מלחמתם, אלא במה שנושאים עיניהם בתפילה לשמים, ומן השמים מרחמים עליהם ונותנים בהם כח לנצח במלחמה. וכן ישראל שבאותו הדור (בימי מרדכי ואסתר) בשעה שנקהלו לשלוח יד במבקשי נפשם היו מתענים. ולזכר אותה תענית של יום היקהלם (תענית שאינה מוזכרת כלל במגילה), נקבעה תענית זו לדורות. זאת כדי לזכור תמיד שהבורא, יתברך שמו, רואה ושומע תפילת כל איש בעת צרתו, כאשר יתענה וישוב אל ה' בכל לבבו, כמו שעשה לאבותינו בימי מרדכי ואסתר, באותו יום שלושה עשר באדר: "אשר שיברו אויבי היהודים לשלוט בהם ולהשמידם, ונהפוך הוא - אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם. נקהלו היהודים בעריהם וגו'".

תענית אסתר - הלכה ומנהג

חולה (אפילו אין בו סכנה), מעוברת, מניקה, ויולדת

הלכה שחי בימי האריז"ל, המאה ה-16 למניינם) - חייבה תורה לתת מחצית השקל כדי שכל אחד ואחד מישראל ידע אשר הוא כשלעצמו אינו אלא 'מחצית', ורק בהתאחדותו עם יהודי נוסף (שאר עם ישראל) נעשים הם דבר שלם. ועוד, מוסיף ה'אלשיך הקדוש', כל השתדלות מצד היהודים בענין 'אחדות ישראל' מפריכה בפועל את טענת המן שעם ישראל "מפורד".

ובפנימיות העניינים, מוסיפה תורת החסידות, מצות נתינת מחצית השקל (מחצית דוקא) מרמזת אשר אל לו לאדם לומר "כוחי ועוצם ידי עשו לי את החיל הזה". היהודי והקב"ה הינם שני חצאי צורה המשלימים, כביכול, זה את זה. יש לזכור תמיד כי גם כאשר מממש האדם יכולותיו במלואם ועד שמגיע להישגים גדולים ונעלים, הרי זה רק בבחינת מחצית. משום שכישרונותיו (ואפילו נתינת הכח לממשם) אינם שלו כי אם ניתנו לו במתנה מלמעלה.

כיון שבפרשת 'מחצית השקל' חוזרת התורה ומזכירה את המילה "תרומה" שלוש פעמים, על כן נוהגים ישראל לתת לתרומה שלוש מטבעות של חצי שקל. את מנהג 'מחצית השקל' מקיימים הבוגרים על ידי נתינת שלוש מטבעות של "מחצית" מן המטבע הקבוע באותו מקום ובאותו זמן (בארץ ישראל שלושה חצאי ש"ח); כמו כן נוהגים שאב המשפחה נותן עבור עצמו, עבור אשתו ועבור כל אחד מילדיו.

אמנם מצוה מן המובחר לחנך גם את הילדים הקטנים לתת ג' מחצית השקל מכספם, באופן שההורים מסייעים לילדיהם שיוכלו לתת משלהם מתוך הרחבה, כך שלא יחסר להם מאומה.

(בחודש הראשון לאחר הלידה) - פטורים מן תענית. מי שלא ישן, מותר לו לאכול עד שיעלה עמוד השחר. השוכב לישון ובדעתו להשכים לאכול או לשתות, יתנה בפירוש לפני השינה שיוכל לאכול או לשתות. ואם רגיל לשתות בקומו, אין צריך להתנות לשתיה.

בתפילת העמידה (תפילת 'שמונה עשרה') בשחרית ובמנחה, מוסיף שליח הציבור את נוסח 'עננו' לפני ברכת 'רפאנו', והיחיד מוסיף נוסח זה בתפילת הלחש במנחה בברכת שומע תפילה. סיום הצום ב'צאת הכוכבים'.

מחצית השקל - בזמן שבית המקדש היה קיים, מדי שנה ושנה, היה מחוייב כל איש ישראל מן עשרים שנה ומעלה, לתת 'מחצית השקל' לשם "בדק הבית" (הוצאות התחזוקה, התיקון והשיפוץ של בית המקדש) ולשם קניית 'קרבנות הציבור' המוקרבים בבית המקדש מדי יום ביומו.

ומאז, זכר ל'מחצית השקל', נוהגים ישראל מדי שנה בשנה להרבות בנתינת צדקה בערב פורים (בשעת המנחה של תענית אסתר, שהיא 'עת רצון') כדי לכפר על נפשו של אדם כמאמר חז"ל "צדקה תציל ממות". זאת כנגד עשרת אלפים כיכר כסף שאמר המן לשקול ולהביא לגנזי המלך. כמובא בגמרא, שהמן הציע לאחשוורוש כי ישקול בידיו עשרת אלפים ככר כסף בעבור הסכמתו להרוג ולאבד את עם ישראל, וכמאמר חז"ל "שמעתי שעשרה אלפי ככר כסף עולין חצי שקל לכל אחד מישראל, שהיו שש מאות אלף כשיצאו ממצרים, ואמר (המן הרשע) שיתן לאחשוורוש כל פדיונם".

ומבאר ה'אלשיך הקדוש' (ממפרשי התורה ופוסק

הסיפור השבועי

השותף הנעלם

אחרי ברכה-הבטחה מפורשת כזאת יצא ר' מענדל אל היריד ולבו טוב עליו. הוא שכר לו ולאנשיו חדרים במלון מכובד, כמנהגו מדי שנה, והזמין בעבורם אוכל ומשקה בשפע, אף שלא ידע מניין יוכל לשלם את דמי האירוח. מוכרי הבהמות עטו על ר' מענדל, הציגו לפניו את השוורים והציעו לו מחירים טובים. הוא הביט בסחורה והצביע על פגמים כאלה ואחרים, תירוץ להימנעותו מלסגור עסקה. לאחר זמן פקעה סבלנותם של הסוחרים, והם לחשו זה לזה כי ודאי אין ביכולתו לשלם ולכן הוא מחפש פגמים שאינם קיימים.

ריקם חזר ר' מענדל לחדרו שבמלון. הוא התכונן להניח את ראשו למנוחה קצרה, ואז נשמעו דפיקות בדלת. עמד שם אדם בלתי מוכר. "מה רצונך?", שאל ר' מענדל.

האיש התנצל על ההפרעה ואמר שרצונו לשוחח עמו על עסקה חשובה. ר' מענדל נדרך, והאיש פתח בדבריו: "שמעתי עליך כי אדם נאמן אתה, ולא מצאתי איש מתאים ממך. יש בידי סכום נכבד. רוצה אני לתת לך את כספי כשותפות בעסקיך למשך חצי שנה, ולאחר מכן תחזיר לי את הכסף בתוספת רווחי השותפות".

האיש סיים לדבר והוציא מתיקו עשרים אלף רייניש כסף. זה היה סכום עצום.

ר' מענדל הביט בו ובכסף בתדהמה. בתחילה סירב לקבל את הכסף, אך לאחר שהאיש הפציר בו מאוד, חשב ר' מענדל כי אולי זוהי התגשמות ברכתו של רבו. הוא מסר לאיש כתב שטר חוב ושותפות על פי ההלכה, והם נפרדו לשלום.

למחרת שוב יצא ר' מענדל אל היריד. הפעם כבר לא

הסוחר יצא מאת פני הצדיק ולא ידע את נפשו מרוב שמחה. להבטחה מפורשת כזאת לא ייחל. הוא חש כי שלוה וביטחון ממלאים אותו, ויצא לדרכו מתוך אמונה איתנה שהדברים יסתדרו עתה על הצד הטוב ביותר.

סוחר ותיק וממולח היה ר' מענדל הויזר. הוא שלח את ידו בתחומי מסחר רבים – יערות, אוצרות תבואה, יקבי יין ועוד. אך עיקר עסקו היה בקניית שוורים לצורכי פיטום ומכירתם ברווח כפול ומכופל.

האיש גדל והלך, ועם זה נשאר אדם הגון, ישר ונאמן. הוא אף פיזר צדקה לרוב. לא פלא שרבים ראו בו כתובת להפקדת כספם, וגם זה נתן לו תזרים שוטף של מזומנים, שסייע לו בעסקיו.

אך באו זמנים קשים. סוחרים רבים נקלעו לפשיטת רגל. אווירת דאגה וחרדה השתררה בציבור. כל מי שהחזיקו את כספם בידי סוחרים, העדיפו למשוך את כספם בחזרה.

מצבו הכלכלי של ר' מענדל היה יציב, אבל הונו היה מושקע בנכסים. הגיעה עת היריד הגדול, ואין בידו מזומנים, שכן בעלי הפיקדונות משכו את כספם. באין כסף בידו, כיצד יקנה את השוורים הנחוצים לו להמשך עסקיו?

הוא עשה כפי שחסיד נוהג, ויצא אל רבו, רבי יצחק אייזיק מזידיצ'וב. בהבעת דאגה תיאר באוזני הרבי את השתלשלות הדברים ואת המצוקה שנקלע אליה. תגובתו של הרבי הפתיעה אותו. בקול בוטח אמר לו: "סע ליריד הגדול, עשה את מסחרך כרגיל וה' יהיה בעזרך. תחזור לביתך שלם בממונך ובכל אשר לך".

מתקשה להאמין למראה עיניו: זה היה שטר החוב והשותפות שנתן לאותו מלווה ביריד. חתימתו וחתימת יד המלווה התנוססו בו, ולא הניחו מקום לספק. אך כיצד הגיע שטר זה אל הרבי?

בטרם הספיק להגיב ביקש הרבי לקבל את השטר בחזרה, ולנגד עיניו המשתאות של ר' מענדל קרע אותו לקרעים, כדן שטר שנפרע. ר' מענדל נותר המום בשעה שהרבי בירכו ופטרו לשלום. רק כשפסע לכיוון היציאה אזור עוז ושאל את הרבי מניין הגיע לידו השטר, אך הרבי בחר להתעלם משאלתו, וסימן לגבאי להכניס את הבא בתור.

השאלה הוסיפה להטריד את מוחו של ר' מענדל שנים רבות, אך בכל פעם שניסה להעלותה לפני רבו, הסב הצדיק את השיחה לענין אחר, ועד סוף ימיו של ר' מענדל הויזר נשאר הדבר חידה ותעלומה.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

ברר יותר מדיי. חיש מהר מצא את השוורים המעולים, קיבל מחיר טוב ושילם במזומן מכספי ההלוואה שקיבל.

באותה שנה זכה להצלחה מופלגת. השוורים פוטמו כראוי, מחירם האמיר, והרווחים ממכירתם היו נכבדים. מצבו הכלכלי של ר' מענדל השתפר מאוד ועסקיו חזרו להתנהל כראוי.

עברה חצי שנה. ר' מענדל המתין לבואו של המלווה לקבל את כספו ואת הרווח המגיע לו, אך האיש לא בא. כבר עברה שנה תמימה והאיש איננו. עבר זמן, ושוב נסע ר' מענדל אל רבו, הצדיק מזידיצ'וב. כשנכנס אל חדרו החל לספר את כל מה שאירע לו בזכות ברכתו של הרבי, על האיש שהלווה לו סכום עתק, ועתה אינו בא.

כל אותה שעה הביט בו הרבי והאזין לו בשקט. כשסיים, קם ממקומו, ניגש אל הארון הסמוך, הוציא משם דף נייר ובלי אומר ודברים מסרו לידי ר' מענדל.

מבטו של הסוחר קפא. שוב ושוב בחן את הפתק שלפניו,

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת ויקרא

ספר ויקרא – תורת כהנים

לאחר שסיימנו את ספר שמות בענין הקמת המשכן והשראת השכינה בתוכו, פותח ספר ויקרא בפרשת ויקרא העוסקת בדיני הקרבנות הקרבים על המזבח שבמשכן. ספר ויקרא, השלישי מבין חמשת חומשי תורה, עוסק ברובו בעבודת הכהנים במשכן ונקרא בפי חז”ל ’תורת כהנים’.

נדבת קרבן ’עולה’

אדם רשאי להביא קרבן לשם הקרבנות על המזבח בכל עת שידבנו לבו. התורה מפרטת תחילה את דיני קרבן ה’עולה’. קרבן זה עולה על המזבח ונשרף כליל כקרבן לה’, ומכאן שמו. קרבן ה’עולה’ יכול להיות מן הבהמה (הבקר או הצאן), מן העוף או גם מנחות מן הצומח.

מן הבקר או מן הצאן

כאשר אדם בוחר להביא את קרבנו מן הבקר או מן הצאן, יהיה הקרבן ממין זכר וכן יהיה תמים (בריא ושלים וללא כל מום). הבעלים סומך את ידיו על קרבנו בפתח אוהל מועד ומבקש את אשר על לבו. אחר שוחטים הכהנים את הבהמה וזורקים את דמה על המזבח. לאחר מכן פושטים הם את עורה מעליה, מנתחים אותה לנתחים ומעלים אותם, לאחר שטיפתם, לשריפה על גבי המזבח.

מן העוף

המקריב עולת עוף, יביא תורים או יונים. הכהנים

מולקים את ראשו של העוף ומעלים אותו לשריפה על המזבח. אחר משליכים הם את הזפק (המעיים), ממצים את דמו על קיר המזבח ומעלים גם את שאר אברי העוף כקרבן על גבי המזבח.

נדבת קרבן ’עולת’ מנחה

אדם יכול להביא קרבן ’עולה’ גם מן הצומח. אמנם בדרך כלל זהו קרבנו של העני. התורה מונה חמשה סוגי מנחות, ומבהירה: כל סוגי המנחות נבללות בשמן ולבונה; אין להקריבן חמץ; אין לערב בהן דבש או מי פירות; חובה למלוח במלח כל קרבן (מן החי או מן הצומח), שכן ברית כרותה למלח להיות נקרב על המזבח; קודם הקרבנות נפרסות המנחות לפרוסות ויתרתן נאכלות בקדושה ובטהרה על ידי הכהנים.

’מנחת’ סולת: מנחה עשויה מסולת חיטים. הכהן קומץ בידו ממנחת הסולת ומקריבה על המזבח.

’מנחת’ מאפה תנור: מנחה עשויה מקמח, כעין חלות או רקיקי מצות.

’מנחת’ מחבת: מנחת סולת מטוגנת במחבת.

’מנחת’ מרחשת: מנחת סולת מטוגנת בסיר בשמן עמוק.

’מנחת’ ביכורים: התורה מזכירה מנחה נוספת הבאה מן הצומח, שעורים קלויים באש – היא מנחת העומר. מנחה זו מוקרבת באביב למחרת הפסח.

נדבת קרבן 'שלמים'

קרבן השלמים בא אף הוא כנדבה. אך, שלא כקרבן העולה, אינו מוקרב כולו על המזבח. חלק מאבריו הפנימיים (החלבים והכליות) עולים לשריפה על המזבח, ואילו יתר אברי הקרבן מתחלקים בין בעליו לבין הכהנים. ומכאן אחד הטעמים לכך שקרבן זה נקרא 'שלמים' – שמשים שלום בין המזבח (שמים) לבין הכהנים והבעלים (ארץ).

קרבן ה'שלמים' הוא מן הבקר הצאן והעיזים, זכר או נקבה. גם ב'שלמים' סומך הבעלים את ידיו על קרבנו בפתח אוהל מועד לבקשת סליחה ותפילה. לאחר מכן נשחט הקרבן, דמו נזרק בתחתית המזבח ואזי מוקרבים החלבים והכליות על גבי המזבח.

כאן מדגישה התורה כי כל חלבי הקרבנות קרבים על המזבח, ומוסיפה אשר אכילת חלב או דם אסורה על בני אדם.

כפרת קרבן 'חטאת'

העובר בשגגה על אחד מאיסורי התורה (דהיינו שעובר על מצוות 'לא תעשה', שבזדון דינן כרת) מביא קרבן חטאת. בעל הקרבן מניח את ידיו על קרבנו בפתח אוהל מועד, לאחר מכן נשחט קרבן החטאת ומוקרב על גבי המזבח, ובזה מתכפרת שגגתו.

כפרת קרבן 'חטאת הכהן הגדול'

באם יחטא הכהן הגדול ויתחייב ב'חטאת', עליו להביא פר, ולפני שחיטתו יסמוך עליו את ידיו לבקשת כפרה. לאחר שחיטת הקרבן ייזה באצבעו מדם הפר שבע פעמים על הפרוכת המבדילה בין ההיכל לבין קודש הקודשים, וכן על קרנות מזבח הזהב הפנימי (הוא מזבח הקטורת). יתרת הדם תישפך בתחתית מזבח העולה. אזי יוקרבו החלבים על המזבח וכל יתר אבריו ישרפו באש מחוץ למחנה.

כפרת קרבן 'חטאת הסנהדרין' (וכלל ישראל)

באם ישגה הסנהדרין (בית הדין הגדול) בפסיקת ההלכה ועל פי הוראת שגגתו יחטאו כלל ישראל. לכפרתם יש להביא קרבן חטאת מיוחד. על ראש הקרבן הזה (פר בן בקר) יסמכו זקני העדה את ידם לבקשת כפרה. לאחר שחיטתו, ייטול הכהן הגדול מדם הפר וייזה באצבעו שבע פעמים על הפרוכת ועל המזבח הפנימי. את שארית הדם ישפכו שאר הכהנים אל יסוד מזבח ה'עולה' העומד בעזרה. אזי יוקרבו החלבים על המזבח וכל יתר אברי הפר ישרפו מחוץ למחנה.

כפרת קרבן 'חטאת הנשיא'

באם יחטא בשגגה נשיא ישראל, יהיה קרבנו שעיר עיזים ממין זכר. הנשיא יסמוך את ידיו על ראש הקרבן ויתוודה. לאחר שחיטת קרבן הנשיא בצפון העזרה, יזו הכהנים מדם שעיר העיזים על קרנות מזבח העולה. יתרת הדם תישפך אל יסוד המזבח והחלבים יוקרבו על גבי המזבח.

כפרת קרבן 'חטאת היחיד'

אדם כי יחטא בשגגה (יהודי מן השורה, שאינו עונה על ההגדרות הקודמות), קרבן חטאתו יהיה שעירת עיזים או כבשה (שתיהן ממין נקבה). החוטא יסמוך את ידיו על ראש קרבנו. לאחר השחיטה בצפון העזרה, יזרוק הכהן מדם הקרבן על קרנות המזבח החיצון והחלבים יוקרבו על גבי המזבח.

כפרת קרבן 'עולה ויורד'

התורה מונה מספר חטאים שעליהם יש להביא סוג נוסף של 'חטאת': מי שהמנעותו מלמסור עדות הביאה להכרעת הדין; האוכל 'קודשים' והוא בטומאתו או הנוגע בדבר טמא שלא בידיעתו; העובר בשוגג על שבועתו. קרבנם של כל אלה נקרא קרבן 'עולה ויורד'. בנוגע לקרבן זה מאפשרת התורה גמישות בהתאם למצבו הכלכלי של

החוטא: העשיר יביא כבשה או שעירה ממין נקבה, ואילו העני יביא שני תורים או שני יונים. ואם גם זה יכבד על העני, יוכל אף להסתפק בהבאת 'מנחת סולת' כחטאת.

כפרת קרבן 'אשם מעילה'

אדם שנהנה בשגגה מכספי הקדש או מרכוש הקדש, ישיב את ערך מעילתו בתוספת חמישית (עשרים אחוזים). כמו כן יביא קרבן אשם, איל ממין זכר שערכו שני סלעים.

כפרת קרבן 'אשם תלוי'

כאשר מתעורר אצל אדם ספק אם עבר (בשוגג) עבירה שחיובה כרת, עליו להביא 'אשם תלוי', (תלוי מלשון ספק). לדוגמא, כאשר מונחות לפניו שתי חתיכות מאכל דומות ואין הוא יודע שהאחת שומן מן החי (המותר באכילה) והשנייה חלב מן החי (שעל אכילתו חייבים בכרת). לאחר שאוכל הוא אחת מן השתיים, ומאוחר יותר

כפרת קרבן 'אשם גזילות'

החוטא בגזילה לסוגיה מביא סוג נוסף של קרבן אשם, אף הוא איל זכר בערך שני סלעים. ואלו הם המתחייבים ב'אשם גזילות': הגוזל את חברו; העושק שכר שכיר; המכחיש הלוואה או פיקדון שהופקד בידיו; המכחיש אבידת חברו שמצאה ונטלה לעצמו, וכדומה. אמנם לכפרת עוונם, אין די בהבאת קרבנם ועליהם גם לשוב מחטאם ולהשיב את הגזל או העושק (וכו') שבידיהם בתוספת חמישית (עשרים אחוזים) לנגזל, וכמו כן להביא קרבן איל לכפרתם.

התחדשנו!

בוטאו לבקר
באתר המשודרג

www.tanyaor.com

עבודת הקרבנות בימינו

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

כיום, הגם שאין לנו בית-המקדש ואין אנו יכולים להקריב קרבנות כפשוטם על גבי המזבח, מכל מקום, המשמעות הרעיונית הנצחית של הקרבנות תקפה גם בעבורנו, כאן ועכשיו.

מסויימים ממנה) **באש שעל המזבח**; כך גם ברוחניות, כל הפרטים הללו ישנם בעבודת הקרבנות שבנפשנו.

לקיחת הבהמה: על האדם לקחת את ה'בהמה' שבו, את נפשו הבהמית, את נטיותיו הבהמיות והחומריות ולקרבן אל הקב"ה. עליו למצוא את הדרך לרתום גם את הכוחות הבהמיים הללו לעבודת ה'.

בלי מומים

בדיקה: הסכנה הגדולה האורבת לאדם בדרכו הרוחנית היא ההטעיה העצמית. נטיית האדם הטבעית שלא להעריך נכון את תכונותיו וכוחותיו, עלולה להכשילו בתפקידו. לכן עליו לבדוק את עצמו שלא יהיה בו 'מום' – שלא ישאר חלק כלשהו באישיותו שלא יובא בחשבון ולא 'יוקר' לקב"ה.

שחיטה: השחיטה מוציאה את הדם ואת רוח החיים שבבהמה. היינו שכל איבריה נשארים לאחר השחיטה שלמים כשהיו, אלא שעתה אין בהם חיות. זו הדרך שבה האדם צריך להתקרב לקב"ה – הוא אינו צריך להפסיק לאכול, להפסיק לשתות, להפסיק לעבוד או להפסיק כל דבר אחר מחיים רגילים של בן אדם. הכל יכול וצריך להישאר כשהיה, אלא שעליו לשנות התייחסותו וגישתו לעיסוקים האלה, עליו להוציא מהם את ה'דם', את החיות, את ההתלהבות הבהמית ולעשות כל זאת לשם שמים, לצורך עבודת ה' ולא למען התאוה האישית.

אהבה טבעית לה'

אש ומזבח: ה'מזבח' הרוחני הפנימי הוא לבו של האדם,

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן (ויקרא א,ב)"

פרשת 'ויקרא' היא הפרשה הראשונה בספר 'ויקרא' העוסק, רובו ככולו, בנושא הקרבנות. בזמן שבית המקדש היה קיים, היו מקריבים קרבנות על גבי המזבח, הן כדי לכפר על חטאים ועוונות והן כאמצעי להתקרבות אל הקב"ה.

מאז שחרב בית המקדש אין אנו יכולים להקריב קרבנות כפשוטם של דברים, אך משמעותם הפנימית והרוחנית של הקרבנות היא נצחית ותקפה בכל דור ודור וגם בעבורנו, כאן ועכשיו. כדי להבין את המשמעות הרעיונית של הקרבנות, נתבונן מעט בקרבנות כפשוטם.

'קרבן' – לשון התקרבות

'קרבן' הוא מלשון התקרבות, קירוב כל הכוחות והחושים. כלומר, הקרבן מבטא תהליך של התקרבות האדם אל בוראו. המסר הפנימי של מצות הקרבת הקרבנות הוא כי חובה על האדם להשתדל להתקרב ככל האפשר אל הקב"ה באמצעות הקרבת קרבן. וזהו שנאמר "אדם כי יקריב מכם קרבן". לכאורה היה צריך להיכתב "אדם מכם כי יקריב קרבן", אלא שהמשמעות הפנימית שבכתוב היא כי הבאת הקרבן צריכה להיות מנפשנו הבהמית.

ככל הפרטים שבקרבן הגשמי: **לוקחים בהמה, בודקים אותה היטב שלא יהיה בה מום, שוחטים אותה, מוציאים את דמה, ולאחר מכן שורפים אותה** (או חלקים

'עצמית' לקב"ה.

את ה'קרבת' הללו יכולים וצריכים גם אנו להקריב, באשר משמעותה הרוחנית של עבודת הקרבת היא נצחית בכל זמן ובכל מקום.

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת")

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך א')

וה'אש' הבערת בו היא אש האהבה האלוקית הטבעית שקיימת בתוככי כל יהודי אל הקב"ה. בלבו של כל יהודי קיימת שלהבת אהבה נצחית לבורא, אלא שהוא עצמו לא תמיד מודע לקיומה. תפקידו של האדם לגלות וללבות אש זו, 'לשרוף' באמצעותה את התאוה לעיסוקים הגשמיים, ולמלא את כל הווייתו בחיות 'עצמית' ובאהבה

חסידות על הפרשה ויקרא

(ברכות כד): "במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד שם".

(אור התורה' ויקרא עמ' תלא)

משיח בא למלא ה'חסרון' שלמעלה אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם (ד, ג)

בזוהר (ח"ג, יז) פירשו: "הכהן המשיח" - זה הקב"ה, כמאמר רז"ל (ויק"ר פט"ז) "אמר הקב"ה אנא כהנא".

"יחטא" - מלשון חסרון, ככתוב (מלכים א, א) "והייתי אני ובני שלמה חטאים".

"אם הכהן המשיח יחטא" - כשאין הקב"ה משפיע מלא חופניים של ברכה והצלחה לישראל, "לאשמת העם" - הדבר הוא באשמת וחובת העם.

זהו שאמרו רז"ל (שמו"ר פ"ל) שהקב"ה מקיים כביכול את כל המצוות. ומכיון שכך, הרי שיש לדקדק בזה: כיצד שייך קיום מצות התשובה אצלו יתברך? אלא הקב"ה עושה תשובה, כביכול, על כך שהחסיר מברכותיו לעם ישראל...

וזהו גם מה שאמרו בזהר (ח"ג קנג) "משיח אתא לאתבא צדיקא בתיובתא" (משיח בא להחזיר את הצדיקים בתשובה). כלומר, בימות המשיח תהיה התגלות עצומה של אור אלוקי ללא שום הגבלה, וזאת תהיה 'תשובתו' של הקב"ה, שהוא 'צדיקו של עולם'.

(מעובד מתוך 'אור התורה' ויקרא עמ' רלה)

המקריב כל אשר לו לאלוקות נעשה 'על-טבעי'

אדם כי יקריב מכם קרבן לה' (א,ב)

בילדותו פירש אדמו"ר האמצעי פסוק זה כך: "אדם כי יקריב מכם" - כשאדם מקריב ומקדיש את כל אשר לו לאלוקות, אזי..

"קרבן להויה" - הוא מתקרב ומתעלה לדרגה על טבעית (שם הויה, שפירושו "היה, הווה ויהיה כאחד", למעלה מהגבלות הזמן, הוא שם המורה על הנהגה אלוקית שלמעלה מן הטבע).

(קונטרס לימוד החסידות)

בכחה של התשובה להפוך 'עומק-רע' ל'עומק-טוב'

ושחט אתו על ירך המזבח צפונה (א, יא)
העולה קדש קדשים שחיטתה בצפון (זבחים פ"ה)

מפני מה נשחטים קדשי קדשים בצפון דוקא, והרי צפון רומז ליצר הרע, כמאמר רז"ל על הפסוק "ואת הצפוני ארחיק?"

מסביר כ"ק אדמו"ר ה'צמח-צדק':

החיבור של 'צפוני' ו'קדש קדשים' מבטא את כחה הנפלא של תשובה, שבכחה להעלות את האדם מבירא עמיקתא (בור עמוק), נפילה בידיו של ה'צפוני', לאיגרא רמה (גג גבוה), ל'קדש קדשים'. וכבר אמרו חז"ל

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!
4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

שבת שלום!!!

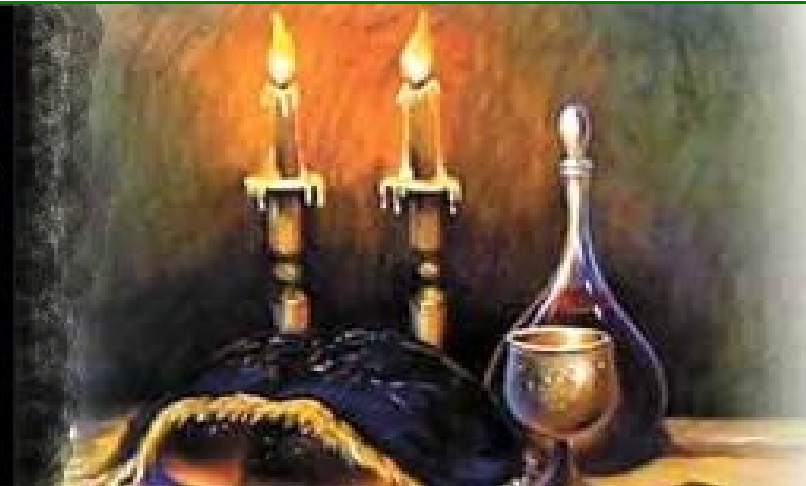
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
18:19	17:06	י-ם
18:20	17:21	ת"א
18:20	17:11	חיפה
18:21	17:23	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון